Якось на зеленому схилі гори пасся гарний золоторогий олень. Був теплий, погожий осінній день. Та, на лихо, помітили оленя мисливці й помчали до нього. Олень теж побачив мисливців, але тоді вже, коли ті, цілячися з луків, підступалися близько.

"Лишенько моє, тепер ніяк утекти до лісу! — подумав олень.— Ану ж бо сховаюся в отому винограднику".

Олень щодуху кинувся вниз. А мисливці, напнувши тятиви, побігли слідом. Проте олень устиг заховатися.

— Стійте! —гукнув один мисливець.— Оточіть виноградник та гарненько видивляйтеся — він десь там. А коли вибіжить на поле, ми одразу його побачимо.

Мисливці поставали, пристерігаючи за кущами винограду. Але олень заховався так добре, що жодне око не могло його примітити.

— Де ж він дівся? — питає один із мисливців.

— Напевне, встиг ускочити в ліс,— каже другий.

— Ні,— докинув третій,— ми добре пильнували і, коли б він з'явився, неодмінно побачили б.

— У полі теж не видко,— промовив четвертий.— Що ж робити?

— Ще пошукаймо,— озвався п'ятий мисливець.— Не знайдемо — що ж, нічого не вдієш.

Мисливці востаннє обдивилися виноградник, та знову марно. Нарешті їм набридло шукати і чекати.

— Ходімо,— каже один,— певне, олень таки втік од нас.

— Ходімо,— погодились мисливці та й подалися гуртом геть.

Олень дуже зрадів, побачивши, що його вороги пішли:

— Я врятувався — аж не віриться!

Та й ну на радощах шматувати листя й солодкі грона винограду!

Біг олень од куща до куща, розсував гілки, розгойдував листя — одне слово, геть знетямився й забув про небезпеку.

І скоїлося непоправне — треба ж було озирнутися одному мисливцеві!

— Гляньте! — гукнув він до товаришів.— У винограднику щось ворушиться! Ходімо подивимось, що воно таке! Мерщій!

Мисливці побігли до виноградника — і побачили оленя.

— Ось він!

Олень кинувся тікати, мисливці — за ним.

Мчить олень, серце йому калатає із жаху, а в голові одна думка снується:

"Чому я не стояв нишком у винограднику? Він сховав мене від небезпеки, а я, невдячний, потоптав гостинність його й доброту, понівечив. От і караюсь по заслузі!"

Отак і деякі люди бувають покарані за те, що не цінують своїх благодійників.